

PUTEREA ȘI ADEVĂRUL

de Titus Popovici

în interpretarea Teatrului Popular din Rîmnîcu Vîlcea

Printre colectivele de artiști amatori care și-au cîștigat de-a lungul anilor un bine-meritat prestigiu, se numără și Teatrul Popular din Rîmnîcu Vîlcea. Succesele obținute de colectivul sudat și ambițios al casei de cultură vîlceane i-au adus, cu mai bine de zece ani în urmă, titlul de distincție de teatru popular, care încununează alte zece distincții obținute la festivalurile și concursurile republicane, printre care aceea de laureat (și medalia de aur) în 1965, pentru teatrul dramatic, și de două ori iarăși laureat (1969 și 1971), pentru spectacole de operetă.

Teatrul popular vîlcean abordează un repertoriu ambițios și încrezător în forțele proprii. Nu lipsesc clasicii dramaturgiei noastre — Alecsandri și Caragiale — nici autorii de frunte dintre cele două războaie mondiale — Mihail Sorbul, Gh. Ciprian, Alexandru Kirițescu, Mihail Sebastian, Tudor Mușatescu, nici clasici ai dramaturgiei universale (Molière cu *Avarul*, O'Neill, cu *Dincolo de zare*) nici, bineînțeles, contemporanii — Horia Lovinescu, cu *Citadela sfîrmată*, Lucia Demetrius cu *Vlaicu și feciorii lui* și *Trei generații*, Aurel Baranga cu *Opinia publică* și *Interesul general*, Paul Everac cu *Camera de alături* etc.

De data aceasta, colectivul s-a încumetat să joace *Puterea și Adevărul* de Titus Popovici, piesă în care caracterele și dinamica acțiunii sînt pietre de încercare chiar pentru un colectiv de teatru profesionist și pune piedici greu de trecut unui colectiv de amatori, chiar dacă experiența sa se numără în ani și succese.

Cred că remarcabilul echilibru, lipsa de ostentație și ritmul bine dozat demonstrate de echipa din Rîmnîcu Vîlcea se datoresc, în primul rînd, regizorului D. D. Neleanu, vechi colaborator și prieten de nădejde al teatrului. El cunoaște îndeaproape pe interper-

fi distribuie judicios, iar atunci cînd nu găsește omul potrivit pentru interpretarea unui personaj, îl caută printre muncitori, prin școli, pe stradă, pînă cînd se poate declara mulțumit. Așa s-a întîmplat și de astă dată, în persoana lui M. Reicher care, deși n-a mai urcat pe scenă din anii liceului, a fost totuși excelent în rolul lui Petre Petrescu. În același chip a reușit profesorul Dem. Moțoc să realizeze un Pavel Stoian plin de forță interioară, convingător, cu neașteptate și rafinate nuanțe de umbră și lumină; la fel a reușit Dumitru Vlăduț să marcheze umanismul consecvent și pasiunea lui Mihai Duma. Caracterul optimist al hitrului Ion prilejuiește lui Mircea Croitoru o remarcabilă compoziție, după cum Nelu Stroe ne transmite căldura și omenia lui Moș Nichifor. Ginel Ciobănescu s-a apropiat cu sinceritate de Vasile Olaru, evitînd dezvăluirea unilaterală a personajului. Se cuvin citați, în continuare, Fivi Mininges (Marta), Valentin Slabu (plin de vervă în Tiberiu Manu), Rică Ionescu (Andrei), Dorel Popa (Traian Mărieș), Const. Teodorescu (Doctorul Martin) etc., pentru contribuția lor la reușita spectacolului.

Un decor funcțional, care pune concomitent în lumină principalele planuri de joc, conferind spectacolului continuitate și alertețe, poartă iscălitura regizorului și a lui Iulius Meltzer. Lumina în spectacol are un rol dificil și important, iar rezolvările mîs'rului Titi Constantinescu, de la Teatrul Mic, sînt excelente.

Un spectacol al echilibrului și al forței de convingere, rezolvat cu remarcabil simț al disciplinei de un colectiv de amatori, care adaugă astfel bogatului său palmares artistic pagina unui nou și veritabil succes.

Mihai Crișan